

Egy évtized az Országos Erdészeti Egyesület szolgálatában

Tisztelt Tagtársaim és Kollégáim! Furcsa helyzetbe kényszerített az élet: egy tízéves elnökségi időszak végén a személyes találkozás helyett egyelőre csak közvetve, az *Erdészeti Lapok* hasábjain szólíthatlak meg Benneteket. Az elmúlt hetekben, miután nyilvánosságra hoztam az elnökségtől való visszavonulással kapcsolatos döntésemet, biztosan sokatokban megfogalmazódott a kérdés, hogy miért volt szükség erre a lépésre. Az alábbiakban egyrészt erre szeretnék a legteljesebb szakmai nyilvánosság előtt válaszolni, másrészt az elmúlt évtized történéseit számba véve, mérlegelni vonni Egyesületünk ez idő alatt végzett tevékenységéről.

Az elhatározás bejelentésekor még arra készültem, hogy a küldöttgyűlésen, majd a vándorgyűlésen személyesen tudom elmondani gondolataimat, de a jelen helyzetben úgy éreztem, hogy nem várhatunk a következő találkozásra. Legalább az *Erdészeti Lapok* hasábjain keresztül meg kell szólítanom az Egyesület minden tagját.

Tíz éve szolgálom az Országos Erdészeti Egyesületet elnökként. Életem egyik legszebb, eredményekben gazdag időszakaként éltem meg ezt az évtizedet.

Az egyesületi munka mindig újabb és újabb elképzeléseket, lehetőségeket tartogatott, amiknek a legteljesebb mértékben igyekeztem megfelelni. Bízom abban, hogy ezt a törekvésemet a tagság is sikeresnek látta, és az utókor is úgy fogja értékelni.

Mindenesetre az évek során az Országos Erdészeti Egyesületet egyre többen, egyre komolyabb feladatokkal vagy partnerségi ajánlattal keresték meg, úgyhogy mára az egyesületi munka nagyságrendekkel nagyobb léptékben folyik, mint tíz évvel ezelőtt.

Ez a megnövekedett feladatmennyiség soha nem riasztott el, hiszen jó dolgok részesei lehettünk, a szemünk látára épült az Egyesület, ez volt a kitűzött célunk. Az új kihívások azonban sokkal teljesebb vezetői jelenlétet kívánnak meg annál, mint amit jelenlegi munkakörömben jó szívvel és felelősséggel vállalni tudok. Ezért döntöttem úgy, hogy

visszavonulok abból a tisztségből, amire eddigi szakmai életem legnagyobb elismeréseként tekintek.

Meg mertem hozni a döntésemet, mivel látom, hogy lendületben van az Egyesület, sikerült stabilizálni az alapvető működést, bővül a tagság, új programok és lehetőségek sorával számolhatunk. És meg mertem hozni ezt a döntést, mert tudom azt, hogy az elnökségben van olyan csapattag, akivel eddig is közösen vittük előre az egyesületi életet, aki nagy rutinnal és munkabírással rendelkezve a tagság támogató döntése esetén képes lesz az azonos szellemiségű folytatásra.

Mert sikeresnek, és mindenképpen folytatandónak tartom az elmúlt évtized egyesületi munkáját, amiről az alábbiakban az évforduló okán, és az elköszönő tisztségviselő számvetéseként is szeretnék megemlékezni.

Egyetlen újságcikkben persze nem lehet minden egyes történéssel számot vetni. De talán nincs is rá szükség, hiszen mi valamennyien közösen voltunk részesei az elmúlt évtizednek. Részei hagyományaink, szakmai és erkölcsi tőkénk gyarapításának, gazdasági önállóságunk növelésének, szakmai sikereinknek.

Együtt vívtuk ki az erdész szakma régen nem látott megbecsültségét, együtt tettük újra megkerülhetetlen és tekintélyes szakmai szervezetté az Országos Erdészeti Egyesületet. Az OEE ma aktív részese az erdészeti döntéshozatalnak és a szemléletformálásnak, kompetens partnere a velünk együttműködő ágazatoknak, miközben a civilszervezetek és a szélesebb közvélemény is hiteles, magas presztízsű, innovatív szervezetként ismeri el. Mindannyian joggal lehetünk büszkéek közös sikereinkre!

Ha egyszer megkérdezné valaki, hogy mit tartok tízéves elnöki időszakom legfontosabb, szimbolikus történéseként, akkor két dolgot emelnék ki.

Elsőként mindenképpen a 2016-os jubileumi év történéseit, középpontban

Az Egyesület 2010-ben megválasztott Elnöksége

az erdélyi vándorgyűléssel. Ez az év olyan volt, ahogyan én az Országos Erdészeti Egyesületen belüli életet mindig is elképzeltem: az ekkor megvalósított programok és nyomdába kerülő kiadványok, a találkozások és az ekkor kialakított személyes kapcsolatok, az emlékévként egész légtérre.

Lehet persze mondani, hogy egy kivételes alkalomról volt szó, hogy ilyen 150 évenként egyszer történik. De én azt hiszem, hogy ez az év nem véletlenül sikerült úgy, ahogy, és egyáltalán nem múlt el nyomtalanul.

Megalapozta a sikert az *Erdészeti Lapok* jubileumának 2012-es megünneplése, hagyományaink ápolásának tisztelete, a helyi csoportok működésének megerősödése, pártoló tagjaink és támogatóink kiszámíthatóan biztos jelenléte. Nem vettek volna bennünket komolyan, ha nincs mozgósítható, értékalapon szerveződő tagságunk, a lebonyolításra alkalmas titkárságunk és a jövővel kapcsolatos világos elképzelésünk. De mindezzel rendelkezünk! Ezért állíthatunk szobrot a Kossuth téren Bedő Albertnek és Kaán Károlynak, gyűlhetünk össze ezen a kálnoki unitárius temetőben az ország vezetőinek jelenlétében, vagy éppen adhattuk ki egyedülálló erdészettörténelmi képeskönyvsorozatunkat.

A jubileumi év szellemisége azóta is meghatározza az Egyesület működését. A Felvidéken és Kárpátalján is megalakultak helyi csoportjaink, erdélyi tagságunk az egyik legnagyobb közösséget képviseli Egyesültünkön belül.

Az *Erdészeti Lapok* hazai és határon túli postázása mindennapi életünk megszokott részévé vált. A 150 éves működés hagyományait alapul véve megerősítettük alapítványainkat, az Erdészesillag és a Wagner Károly Alapítvány is egyre komolyabb nagyságrendben és programokkal veszi ki a részét a szociális és kulturális, képzési tevékenységünkben.

Kiadványaink magas szintű tartalommal és külalakkal jelennek meg azóta is, az *Erdészeti Lapok* tíz évvel ezelőtti elképzelhetetlen, négyezres példányszámmal folyamatosan hű tükre az egyesületi és szakmai életnek.

Az újság és a könyvtár digitalizációs programjai a 21. század embere számára is hozzáférhetővé tették szakmai emlékezetünk értékeit.

Anyagi függetlenségünk felé újabb lépéseket tettünk, a vándorgyűléseket és az Év Erdésze Versenyt szűkebb anyagi lehetőségekkel rendelkező tagjainknál is meg tudtuk rendezni.

A helyi csoportokban olyan új kezdeményezések indultak, mint például a halottak napi megemlékezések, amit a megújult honlapon az Erdészeti Panteon oldal támogat. A jubileum nemcsak a másfél évszázados múlt előtti tisztelgésre kínált lehetőséget, hanem lendületet, magabiztosságot adott a jövőhöz is.

Második szimbolikus jelentőségű eredményként az erdélyi vándortáborok elindítását és szervezését emelném ki. Ezzel a programmal érett be mindaz a teljes társadalom felé megnyilvánuló ismeretterjesztő és szemléletformáló tevékenység, amit az egész ágazat érdekében végez Egyesültünk.

Jó alapra építhettünk, hiszen az erdészeti erdélyi iskolák, az Erdők Hete kezdeményezés vagy Az év fája mozgalom

megalapozták az e területen végzett munkát, de bizonyos társadalmi szinten csaknem láthatatlanok voltak.

Az elmúlt tíz évben azonban új, a szakmánkban eddig nem, vagy csak ritkán használt kommunikációs csatornákat alakítottunk ki. Az első jelentős programot a 2014. évi jégkár utáni adománygyűjtés jelentette, ami megismertette a nyilvánossággal az OEE működését.

Az Erdei Vándortábor Program megvalósításának vállalása eddig nem látott méretű feladat elé állított bennünket, de a negyedik évben is egy-két nap alatt betelő táborhelyek alapján azt mondhatom: sikerrel vizsgáztunk.

És nemcsak a több ezer táboroztatott gyerek és az ezer képezett pedagógus létszáma miatt, hanem mert a programmal országszerte jó hírért vittük a részt vevő erdészeteknek, nagy nyilvánosság előtt bemutattuk az erdei iskolák eredményeit és lehetőségeit.

Számos egyéb eredményt is elértünk a szemléletformálás területén – olyan kampányokat lebonyolítva, mint a klímaváltozással kapcsolatos figyelemfelhívás, a középiskolások-

Zambó Péter első elnöki beszéde a 141. OEE Vándorgyűlésen, Pécsen

nak idén már negyedik alkalommal meghirdetett online erdőismereti vetélkedő, vagy aktuálisan a közösségi médiában futó online erdei iskola sorozatunk.

A tájékoztatás és a kommunikáció természetesen egy soha véget nem érő feladat, de hiszem, hogy jó irányba indultunk el. Ennek folytatására a továbbiakban is érdemes kiemelt figyelmet fordítania az Egyesületnek!

Számvetés idején azt a kérdést is fel kell tennem magamnak, hogy mi az, amit hiányolok, amit nem sikerült megvalósítani, amire nagyobb hangsúlyt kellett volna fektetni az elmúlt években.

A legfontosabb ezek közül a nemzetközi kapcsolatok területe. Tettünk lépéseket ebbe az irányba is, több szomszédos ország vagy éppen Németország erdészeti egyesületével kifejezetten jó a kapcsolatunk. Azonban a találkozások esetlegesek, az ismeretátadás alkalmasszerű, kizárólag személyes kapcsolatokon alapul. Továbbra is hiányzik a nemzetközi szakmai életbe beágyazott, tudatos részvételünk és jelenlétünk. Mentségünkre legyen mondva, hogy nemcsak az Egyesületben, hanem talán az egész ágazatban is. Európai viszonylatban, sőt kontinenseken átívelve is komoly lehetőségeink vannak a partnerségre, amelyeket az eddigieknél jobban érdemes kihasználni.

Belső életünkben a szakosztályok működésének kérdését nem sikerült maradéktalanul megoldani. Vannak jól szervezett, alkotó szakmai munkát végző szakosztályok, vannak, amelyek szinte önálló életet élnek az Egyesület szervezetén belül, és vannak csak névleg létezők. Az egyesületi élet aktivizálását 2010-ben a helyi csoportokra alapozva indítottuk el, ami a mai napig tartó taglétszám-gyapodáshoz vezetett, a szakosztályok működésével kapcsolatos diskurzus azonban nem zárult le az elmúlt időszak alatt.

Fontos folytatandó feladatnak ítélem meg az Egyesület anyagi függetlenségének megteremtését. Ennek érdekében az elmúlt évtizedben minden korábbinál sokkal konkrétabb lépéseket tettünk az Alkotmány utcai székház visszaszerzésére, de be kell látnunk, hogy az egyesületi javak visszaszerzésére legalkalmasabb, rendszerváltozás utáni időszak már elmúlt, napjainkban már az újonnan kialakult keretek között kell megtalálni a megoldást.

Nem szabad lemondanunk a reménybeli rendezésről, de minden más lehetőséget is meg kell ragadnunk. Ilyen a soproni Erdész Idősothton terve, amit a tagság támogatásával többször megpróbáltunk sikerre vinni, de a végső megoldás mégis már a következő elnökségre marad.

Az elmúlt tíz év alatt tehát komoly sikereket értünk el, és vannak még folytatandó feladatok, megvalósítandó ötletek: van jövője az Egyesületnek.

Távozó elnökként még egy fontos feladatom van: köszönetet mondani mindazoknak, akik az elmúlt évtizedben az Országos Erdészeti Egyesület életében és munkájában részt vettek.

Elsősorban az Elnökségben, az Ellenőrző Bizottságban, az *Erdészeti Lapok* Szerkesztőbizottságában, a Választási és a Díj Bizottságokban, valamint a helyi csoportok és szakosztályok vezetésében önzetlen munkát vállaló több száz tagtársamnak szeretnék köszönetet mondani.

Az ő elhivatottságuknak köszönhető, hogy taglétszámunk magas szinten stabilizálódott, hogy a tagdíjak időben történő befizetése megvalósul, hogy évente több mint kétszáz eseményen találkozhatnak egymással Egyesületünk tagjai.

Köszönöm azoknak a senior kollégáknak, akiktől élettapasztalatot leshettem el, akik biztattak, akiktől megértő támogatást kaptam a munkámhoz. Tíz év alatt fájoan sokan távoztak közülük, akikre mindig jó szívvel emlékezem.

Ünnepi beszéd a Bedő-tölgy árnyékában, 2016-ban

Köszönöm a főtítkároknak és ügyvezető igazgatónak, a titkárság dolgozóinak, hogy odafigyelésükkel fenntartják az egyesületi élet jó hangulatát, precizitásukkal lehetővé teszik, hogy a jövőben is tovább fejlődjön az Egyesület.

Köszönöm támogatóinknak és partnereinknek, hogy mellettünk álltak, hogy segítettek közösségünk elképzeléseinek megvalósításában.

Ma sem érzem másként, mint ahogy 2010-ben, a pécsi vándorgyűlés színe előtt álló, újonnan megválasztott elnökként éreztem, hogy ebben a szakmában az egyik legnagyobb megtiszteltetés ezt az egyesületet vezetni. Köszönöm nektek a bizalmat, ami lehetővé tette, hogy ezt megtapasztalhattam!

Konfuciusz azt mondta: *kevesen vannak, akik azért veszítettek valamit, mert lemondtak róla.* Ezt én is így gondolom. Az elnöki posztról történő lemondásom nem azt jelenti, hogy megszakad az eddigi kapcsolat.

Továbbra is aktív tagja kívánok maradni az Országos Erdészeti Egyesületnek, hiszen jó dolog az Egyesület tagjának lenni!

A munkám során pedig, ahogyan eddig, a jövőben is mindent el fogok követni közös ügyünk, a magyar erdész szakma fejlesztéséért és hírnevének öregbítéséért.

Jó szerencsét! Üdv az erdésznek!

Zambó Péter

az OEE leköszönő elnöke

Fotók: **Pápai Gábor, Nagy László, Mecsekerdő Zrt.**

A másfél évszázados jubileum ünneplése Székelyföldön, Kálnokon